

CRÍTICA



Marcel·lí Borrell

Tal i qual

LA TRAMA: Any 1984, els GAL (Grupos Antiterroristas de Liberación) operen contra ETA en una guerra bruta orquestrada pel Ministeri de l'Interior d'un govern presidit per un personatge amb evident accent andalús, i on una parella d'intrèpids periodistes de *Diario 16*, acaben desemmascarant el terrorisme d'estat.

La pel·lícula: El cinema ianqui ens té begut l'enteniment. Qui més qui menys perd l'oremus per semblar-s'hi. Fa trenta anys clavats que Alan J. Pakula sotragava el cinema d'investigació política amb *Tots els homes del president*, un thriller d'acció intrigant que remenava les deixalles del cas Watergate que abans d'hora va jubilar el sinistre Richard Nixon. Encara avui el film és un referent a imitar. Doncs bé, Miguel Courtois (*Lobo*), ben secundat pel productor Melchor Miralles (*"la gente no tiene ni idea de lo que pasó"*) s'apunta

a fer veure que obren la caixa dels trons de la memòria històrica. Tot aniria bé si no fos per un petit detall: els personatges històrics tenen noms ficticis. Així el corrupte policia Amedo a la pel·lí es diu Ariza; el president del govern, presumiblement Felipe González, ni té nom; l'èpic director de "Diario 16" (so-

sobri Abel Folk) no és Pedro J. Ramírez; els agosarats periodistes Manuel i Marta (eficaços José García i Natalia Verbeke) ves a saber qui són... És el problema de fons i de forma en les produccions espanyoles quan es decideixen a fer cinema d'entreteniment vulgar amb ínfules de thriller polític. Qüestió de bemolls. Manda huevos, que diria aquell fatxada ministre pepero. Tret d'això, que ja es treure, *Gal* és un vulgar, previsible, restret film d'acció "basat en fets reals". Ja saben: sempre que llegeixin en els crèdits inicials semblant frase, millor que s'encomanin a Santa Rita o al Defensor de l'Espectador (per cert, existeix?). Total, *Gal* és el tal i el qual de la protohistòria bruta d'aquesta Espanya de les Autonomies Virtuals. Però encara sóc generós. La cosa no donaria ni per un fòrum mínimament dialèctic. En l'apartat positiu, consignar que actors i actrius estan creïbles. Fins i tot Jordi Mollà que s'ho passa fatxa dient renecs ben clenxinat, bigoti fi, com Franco ordenava.

La frase: "La meva obligació és amb els lectors, no pas amb el govern", manifesta, heroic, el director defenestrat per un empresari cagat. La frase és tan valenta com fantàstica. Si més no.

La recomanació: Els públics amb sentit de la història (recent) i amb ganes de passar comptes, tenen un *soufflé fast-food* a taula.

Gal

Director: Miguel Courtois.

Intèrprets: Natalia Verbeke, Jordi Mollà, José García, Ana Álvarez, Bernard Le Coq, José Ángel Egido. Espanya, 2006.

111 minuts. Lauren.